

ת"ד 4518/03/17 - מדינת ישראל נגד ליאורה צבי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4518-03-17 מדינת ישראל נ' צבי
לפני כבוד השופטת ענת יהב

המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רונית עמר

נגד
הנאשמת ליאורה צבי
ע"י ב"כ עו"ד צ'רלי סבג

הכרעת דין

כתב האישום:

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה אחריות לגרם תאונת דרכים, שגרמה לחבלה של ממש, כאשר ביום 18.11.16 בשעה 11:30 נהגה ברכבה בעיר רמת גן ברחוב רש"י מצפון לדרום והתקרבה לצומת עם רחוב ז'בוטינסקי, שם מוצב רמזור ומערכת הרמזורים פעלה כתיקנה.

הנאשמת נכנסה לצומת בניגוד לאור האדום אשר דלק ברמזור עם כיוון נסיעתה, חסמה דרכו של רוכב האופנוע, מר נ' (להלן: המעורב או הנפגע), אשר נכנס לצומת בחסות האור הירוק ואשר נהג משמאל לימין הנאשמת וממזרח למערב ברחוב ז'בוטינסקי וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מן ההתנגשות, המעורב נחבל בחבלות של ממש בדמות פגיעת ראש חמורה ביותר עם זעזוע מוח קשה, הכרה מעורפלת והפרעה קוגניטיבית, כמו כן נגרמו לו שברים מרובים ביד, בעצמות הפנים (ארובת עין, סינוס, עצם זיגוטימית), כאשר בעקבות חבלות אלו, הונשם, הורדם ועבר ניתוח ואשפוז לתקופה ממושכת.

משכך, הואשמה הנאשמת בעבירות של **נהיגה כשברמזור אור אדום בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי **תקנה 22(א)** לתקנות התעבורה ו**נהיגה בקלות ראש**, עבירה לפי **סעיף 62(2)** לפקודת התעבורה וכן בעבירה של **גרימת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3)** לפקודת התעבורה.

(לעניין סעיף החיקוק האחרון ניתנה החלטה על תיקון כתב האישום על ידי הוספתו וקודם תחילת שמיעת ההוכחות וביום 19.3.18, זאת לבקשת המאשימה ובהתנגדותה של ההגנה).

ביום 31.10.17 כפרה הנאשמת באמצעות בא כוחה, דאז, בכתב, למעט בעובדה **מספר 1** - מקום וזמן האירוע (בעובדה **מספר 5** - לעניין החבלות, הודתה).

ביום 28.1.18, הוחלף ייצוגה של הנאשמת, משום כך (לבקשת ההגנה), נדחו דיוני ההוכחות שנקבעו קודם לכן וכפירת הנאשמת תוקנה, כך שכפרה אף בעובדה 5 לכתב האישום ועדי התביעה, רופאים, נתבקשו להגיע לתת עדות בנושא זה.

בפרשת התביעה העידו 13 עדים והוגשו מוצגים שסומנו **ת/1 - ת/17**, כאשר בתום פרשת התביעה ובתום הבאת הראיות טענה ההגנה טענת "אין להשיב לאשמה, אשר נדחתה.

בפרשת ההגנה העידה הנאשמת כעדה יחידה מטעמה והוגשו מוצגים שסומנו **נ/1 - נ/3**

המאשימה הגישה את סיכומיה, הדגישה את הראיות לאירוע, לעניין עדי התביעה אשר ראו את ביצוע העבירה והדגישה, שהמחדלים הקיימים בתיק, לא יכולים לעמעם את הראיות הללו שהינן חזקות ומשמעותיות ולפיכך ביקשה להרשיע את הנאשמת.

ההגנה בסיכומיה, מנתה את כל המחדלים, שלטעמה מצויים בחומר הראיות, וטענה כי אופי המחדלים, מספרם ובעיקר העובדה שאין את גרסתו של הנפגע, פוגעים פגיעה קשה בראיות הקיימות בתיק, מה גם, שלגבי אותן ראיות טענה ההגנה, שאין ליתן בהן אמון, בניגוד לגרסת הנאשמת, ומכל אלה, לא ניתן אלא לזכות את הנאשמת מכל וכל ולכלל הפחות, מחמת הספק.

א. ראיות התביעה:

1. אופן התרחשות התאונה, לעניין זה העידו 2 עדי תביעה אשר הינם בני זוג ונסעו מאחורי רכב הנאשמת וזו עדותם:

עדת תביעה 2, הגב' לי פוקס - עדת ראיה:

תיארה **בחקירתה הראשית**, שבאותו היום, נסעה היא ובן זוגה ברחוב רש"י לאחר רכב הנאשמת, בנתיב הימני כשכוונתם הייתה לפנות שמאלה, ראו שיש אור אדום ברמזור והחלו להאט את נסיעתם "**ראינו שהרכב לפנינו גולש גלישה איטית לתוך הצומת ותוך שניות הגיע רוכב אופנוע מצד שמאל שלנו לתוך הצומת ואז התנגש ברכב שגלש לתוך הצומת**" (עמ' 10 ש' 7-12).

מכיוון שהיא ובן זוגה, שהיה עמה ברכב, רופאים במקצועם (היא מתמחה באורתופדיה), יצאו מיד מן הרכב, ראו שרכב האופנוע מחוסר הכרה ושעון על רכב הנאשמת והנאשמת הייתה **"בשוק אבל בהכרה"**, טיפלו בנפגע ודאגו לזמן אמבולנס (עמ' 6 ש' 13-18).

בחקירה הנגדית, התייחסה לסקיצה שהוכנה והוצגה על ידי ההגנה, שללה את המיקום שסומן כמקום התאונה וסימנה את מקום המפגש ביניהם ואף הדגישה שמדובר **"בנתיב הנגדי, פחות או יותר באמצע"** (עמ' 11 ש' 1-4).

לגבי מיקום הרמזור בצומת, מצינת ש"ש **רמזור בתחילת הצומת בסמוך לפני שנכנסים לצומת.. אני לא זוכרת אם יש רמזור נוסף בהמשך הצומת**" (עמ' 11 ש' 14-17), כשראתה את האור האדום הייתה במרחק של כ-3-4 מטרים מהצומת **"לפחות את כל המרחק של הרכב שהיה לפנינו ועוד קצת"** (עמ' 11 ש' 24-27), כאשר לא היה בכך כדי למנוע ממנה לראות את הרמזור.

לא מסכימה עם הסנגור, שהנאשמת עצרה בצומת, אלא כפי שהעידה, שהמשיכה בנהיגה וגלישה לתוך הצומת (עמ' 11 ש' 31-32), אולם מסכימה כי בעת הגלישה של הרכב ועד לפגיעה לא הסתכלה על הרמזור (עמ' 12 ש' 14-21).

מדגישה: **"מה שאני זוכרת, זה שהיינו בנסיעה מאחורי רכב, ראינו שיש אור אדום, התחלנו להאט, זה זיכרון חזק שלי, שבמקום לעצור הרכב ממשיך לגלוש, שזה היה לי מוזר, מה קורה ברכב, מה קורה לנהג, שהוא ממשיך לגלוש באור אדום"** (עמ' 12 ש' 22-26). ובהמשך אומרת:

"אני זוכרת שנסענו... ראינו שיש אדום, האטנו, הרכב מלפנינו המשיך בגלישה איטית כאילו מישהו שכח לשים את הרגל על הברקס. גלישה איטית..." (עמ' 13 ש' 1-3).

בנושא זה ובחקירתה החוזרת לתביעה הבהירה **"אם הייתה עצירה לשבריר שנייה שאי אפשר היה לשים לב אליה, זה אני לא יודעת"** (עמ' 16 ש' 7-12).

לשאלות ההגנה, מעידה, שנראה שהיה רכב בנתיב השמאלי ואף משרטטת על גבי הסקיצה שהוצגה לה, לאחר מכן מצינת שלא בטוחה שהיה רכב לשמאלם (עמ' 13 ש' 16-19). מסבירה שבעדותה ציינה שרכב האופנוע, הנפגע, נסע מהר מכיוון שמאל, **"מה שלא מסתדר עם זה שאצלו רק נהיה אדום ברמזור"** (עמ' 13 ש' 29-32) ואף הוסיפה שראתה את רוכב האופנוע **"כשהוא נכנס לצומת"** (עמ' 14 ש' 24-28).

לעניין הפגיעה של כלי הרכב ומיקום כלי הרכב מתארת: **"הפגיעה הייתה הגלגל הקדמי שלו בקדמת הרכב שלה בצד שמאל, כשקשה לי לדעת אם זה גלגל בגלגל, אבל אני אומרת שהרכב של הנאשמת היה קצת יותר מאסיבי, אבל כשאנחנו יצאנו ומצאנו אותו, הוא היה שכוב על גבי הגלגל של הרכב של הנאשמת"** (עמ' 14 ש' 15-20). לא שמעה חריקת בלמים של האופנוע (עמ' 15 ש' 6-7), כלי הרכב לא הוזזו מן המקום (ש' 17-18).

הסקיצה, שהוכנה מבעוד מועד על ידי הסנגור, עליה סימנה העדה ואליה התייחסה במהלך עדותה, הוגשה וסומנה - 1/נ

עד תביעה מספר 3 - מר אור דימישטיין - עד ראיה

בחקירתו הראשית תיאר את האירוע, נסע ברכב במ בן זוגו, דר' לי פוקס (ע"ת 2), גם הוא רופא במקצועו, כאשר נסעו על רחוב רש"י מכיוון אבא הלל לז'בוטינסקי, עמדו ברמזור אדום, לפנייהם היה רכב לבן, לא זוכר "איזה סוג רכב זה היה", כאשר בשלב מסוים, **ראו שהרכב גלש לתוך הצומת, עדיין באדום** (עמ' 16 ש' 16-21).

ברחוב ז'בוטינסקי מכיוון מזרח למערב הגיע אופנוע "וראינו אותו מנסה קצת לסטות כדי לעקוף את הרכב שנכנס לצומת, הוא לא הצליח, הוא התנגש ברכב... האופנוע נפל מהאופנוע, היה שעון על הרכב, האופנוע היה על הרגליים שלו" (עמ' 16 ש' 22-25).

הוא ובת זוגו יצאו מן הרכב, לי רצה אל הפצוע, הוא התקשר למד"א ואז הצטרף אליה למתן עזרה, הרחיקו את הסקרנים, החזיקו לו את הראש, כאשר הרכב היה בהכרה חלקית, לאחר מכן הגיעו גופי העזרה והמשיכו בפעולות ההצלה (ש' 26-32).

בחקירתו הנגדית, מסכים, שרכב הנאשמת, שהיה לפנייהם, עצר באור אדום מלא ברמזור ורק לאחר מכן החל בגלישה אל תוך הצומת (עמ' 17 ש' 1-6), הם נעמדו אחר הרכב ואז החל הרכב לנסוע באיטיות, כאשר הוא ולי, בינם לבין עצמם, שואלים "מה קורה פה, מה הרכב הזה עושה".

התאונה אירעה באמצע הצומת, העד סימן זאת על גבי סקיצה שהוצגה לו (ש' 22-26).

מעיד, כי על אף שהרכב גלש, הרים את ראשו לרמזור, כי רצה לראות האם הרמזור התחלף לירוק, מכיוון ש"אתה לא מניח שהוא נוסע באדום" (עמ' 18 ש' 1-3), ומדגיש "כשראיתי שהרכב גולש אל תוך הצומת, אז הסתכלתי על הרמזור וראיתי שהוא דולק באור אדום" וממשיך ועומד על שלו "אני אמרתי לך (לסנגור- תוספת שלי ע.י.), שהסתכלתי גם על הרכב וגם על הרמזור" (ש' 4-11).

כשהסנגור מפנה לעדותו ושואל מדוע עניין זה לא הובע באופן הזה במשטרה, עונה העד "בעדות כתוב.. שראינו בצורה ברורה שהרכב נכנס לצומת ברמזור אדום" והבהיר, שהם כרופאים שמו דגש בעדות לנושא הטיפול שנתנו בשטח (עמ' 18 ש' 26-29 ועמ' 19 ש' 5-9).

שולל את התיזה של ההגנה, שהרכב התחיל לגלוש בדיוק כשהרמזור התחלף לירוק ועונה: "גם אחרי שהרמזור בז'בוטינסקי יבהב ירוק ויתחלף לאדום, יש פער למי שעומד בצומת" (עמ' 19 ש' 1-5). לעניין הרמזורים מצוין, שבצומת 2 רמזורים, אחד בכניסה לצומת "תלוי באוויר" ויש עוד רמזור שנמצא על עמוד "לא זוכר אם נמצא בסמוך

לשטח הפרדה, או בקצה השני של הצומת (עמ' 19 ש' 6-10). שב ומתאר, שהם נסעו בנסיעה איטית, שכן מדובר ברחוב צפוף והם הבחינו שהרמזור דלק באור אדום, לא זוכר מאיזה מרחק הבחין באור האדום (ש' 14-21).

סקיצה שהוכנה על ידי ההגנה שעליה סימון העד, הוגשה וסומנה **נ/2**.

ההגנה לא הגישה את עדויות עדים אלו להשוואה, על אף שהתייחס בחקירותיו לאלו, ולפיכך אין לבית המשפט אלא עדותם בפניו.

2. העדים- השוטרים אשר טיפלו באירוע, מיד ובסמוך ולאחריו, תוך כך אף התייחסו למיקום התאונה בצומת (לפי עדויות עדים 2+3) וכן לפי הממצאים בשטח ואף לנתונים אובייקטיביים חיצוניים (מזג אוויר, ראות, מס' נתיבים, כיווני נסיעה ושדה ראייה).

עד תביעה מספר 4 - רס"ל יצחק חסאן

שוטר שקיבל את הדיווח והגיע לזירה בסמוך לקרות התאונה, הגיש דוח פעולה שערך - סומן **ת/1**.

בדוח זה שעת פתיחת האירוע בשעה 11:25 בעיר רמת גן בצומת הרחובות רש"י ופינת ז'בוטינסקי, בהגיעו למקום הבחין שהתאונה אירעה **"בתוך הצומת חזית אופנועה (צ.ל אופנוע) וצד הרכב, מזג אוויר נאה אין תקלה אל (צ.ל על) הכביש, התמרורים והרמזורים וסימוני הדרך תקינים ונראים היטב מכיוון נסיעת הנהג הפרטי.. הגיע מרחוב רש"י אל (צ.ל על) הנתיב הימני מבין שני נתיבים שמאלה .. ואופנועה (צ.ל אופנוע) אם (צ.ל עם) הפנים למערב אל (צ.ל על) הנתיב האמצעי מבין שלושת נתיבי הנסיעה"**.

בדוח זה אזכר את 2 העדים שהיו בעת התאונה ומסרו שהנאשמת חצתה את הצומת באור אדום עדי תביעה 2 + 3) ועד נוסף שמסר גרסה במקום ואמר, שנראה לו שהתאונה אירעה בעת חילופי הרמזורים.

בחקירתו הנגדית, מעיד, שהיה השוטר הראשון שהגיע לזירת האירוע, במקום נכחו אנשים נוספים, אזרחים, כאשר ניגש אליו בחור בשם **גריגורי** ופרטיו (טלפון ות.ז.) מצוינים בדוח הפעולה (עמ' 24 ש' 6-24), העיד מה תוכן הדברים שנאמרו לו על ידי אותו אזרח, **שהוא חושב שהתאונה קרתה בזמן חילוף הרמזורים** (עמ' 25 ש' 11-14).

לא זוכר את נסיבות כתיבת הדוח, דהיינו שעה ומקום, אם כי מניח, שרשם אותו במרחב דן **"מול מקום התאונה"**, הפרטים הרלוונטיים נרשמים בפנקס ולכן לא שכח אותם בבואו לרשום את הדוח, הפנקס לא נשמר (עמ' 26 ש' 1-14). לא זוכר אם ביקש מהעד להמתין במקום, בדרך כלל עושה כך, באירוע זה אינו זוכר (ש' 16-19). לא נטל גרסת הנאשמת במקום, בגלל מצבה הרפואי, היו צוותים רפואיים שטיפלו בה ולא יכול היה להגיע אליה (ש' 26 - 32). לגבי מצבו של המעורב ציין בדוח **בת/1** שרוכב האופנוע היה שרוע על הכביש היה **במצב קשה מורדם ומונשם ופונה לאיכילוב**, כאשר בגין מצבו זה **לא ניתן היה לגבות את גרסתו**.

עמוד 5

בנושא מקום עמידת כלי הרכב מציין, שהאופנוע היה בתוך הצומת, במרכזו ועולה שכלי הרכב לא הוזזו מן המקום, לאחר התאונה, כך לטעמו עולה מחומר החקירה שבפניו (עמ' 27 ש' 2-11), **בת/1** ציין שבעת שהגיע ראה שהאופנוע היה בסמוך לרכב הנאשמת מצדו השמאלי.

עד תביעה מספר 6 - רס"ר טולדנו רועי - בוחן תנועה

בחקירתו הראשית הגיש את המסמכים שערך ואלה סומנו כדלקמן:

דוח פעולה - **ת/3**, סקיצה + נספח - **ת/4** + **ת/4א'**, מזכר מיום 19.11.16 - **ת/5**, מזכר מיום 1.12.16 - **ת/6**, מזכר מיום 14.3.17 - **ת/7**, תרשים מקום התאונה - **ת/8**, תוכנית רמזורים - **ת/9** (התקבלה לעניין תרשומת שנרשמה בכתב ידו של העד ובכפוף להעדת העד הרלוונטי), דוח בוחן - **ת/10**, לוח תצלומים - **ת/11**, דיסק תמונות - **ת/12** (בכפוף להסתייגות ההגנה, עמ' 31-32).

בחקירתו הנגדית העד מסביר **ש/ת/9** (תוכנית הרמזורים עם הערות של הבוחן), מקביל בחלקו למצוין **בת/8** (תרשים מקום התאונה), שכן מופע 21 בתוכנית הרמזורים הוא בכיוון נסיעת רכב המעורב, דהיינו האופנוע, ואילו מופע 30 באותה התוכנית הוא הרלוונטי בכיוון נסיעת רכב הנאשמת (עמ' 33 ש' 22-26).

מבהיר, שעל פי תוכנית הרמזורים אין לשני הכיוונים ירוק משותף, "**אין ירוק צולב**" ויתכן שיש פער של יותר מ-6 שניות בין סיום חילופי האורות ברמזור "**אבל אנחנו לא יודעים היכן זה היה**", מבחינת פער הזמנים (עמ' 34 ש' 1-3).

מסכים עם ההגנה, שבצומת הזה לעניין משך הופעת האורות ברמזור "**הזמנים משתנים בהתאם לעומסים**" (ש'20).

לעניין התאונה, מעיד שמצב עמידת כלי הרכב כפי שהיו עת הגעתו לזירה, מתואר בדוח הפעולה שרשם **בת/10**, כאשר **רכב הנאשמת לא הוזז מן המקום** ולעניין האופנוע המעורב ציין בסקיצה המצורפת לדוח שהוא "**הורם על הגלגלים**" ולא סומן בגיר המנח שלו קודם לכן, (כאשר בעניין זה יש להפנות לדברי העדים שהאופנוע לא נפל אלא נשען על החלק הקדמי של רכב הנאשמת) ונמצאו שברי זכוכית של פנס האופנוע ליד אופן שמאלי קדמי של הרכב (עמ' 35 ש' 12-28 ועמ' 36 ש' 1-7).

מוסיף, כי **לא נמצאו סימני בלימה** של האופנוע על הכביש של האופנוע המעורב ואינו יודע לומר דבר לעניין המהירויות של כלי הרב המעורבים, של הנאשמת או של רוכב האופנוע (עמ' 36 ש' 11-18), **שולל** את המסקנה של ההגנה, **שהעובדה שיש פגיעה בקורה** של הרכב של הנאשמת היא **תוצאה של מהירות נסיעתו של הנפגע, אלא הנזק הוא כתוצאה מהפגיעה של גופו או ראשו של הרוכב ועדיין מעריך שמהירות נסיעתו, לא הייתה גבוהה, שכן היה נזק לאופנוע, כגון הכידון והפנס, אך האופנוע לא התרסק לחלקים קטנים** (עמ' 37 ש' 3-11).

לעניין הרמזורים בצומת, ציין **שקיימים 2 רמזורים לפנייה שמאלה, אחד בכניסה לצומת ואחד מעבר לצומת** (עמ' 6

37 ש' 21-22).

המרחק בין קו העצירה בצומת ועד לרמזור הרחוק הוא לכל היותר 30-35 מטרים (עמ' 38 ש' 4-9).

תחקר 2 עדים שהיו במקום והמתינו (ת/3) והם הצביעו לו על מקום התאונה וכיוון נסיעתם (עמ' 37 ש' 24-31).

מבהיר שכשכתב בדוח שלו ב- ת/4א' "שדה ראייה פתוח לפנים לעבר הרמזורים והצומת ממרחק של 40 מטרים צפונית לצומת", התכוון לכך, שמקו העצירה 40 מטרים אחורה, מרחוב רש"י, משם כבר ניתן לראות את הרמזורים (עמ' 38 ש' 10-16).

אינו מסכים עם ההגנה שלא ניתן להבחין ברמזור ואומר: "זה שדה ראייה טוב שאפשר לראות את הרמזור מעבר ל- 2 מכוניות" (עמ' 45 ש' 11-18), מדגיש כי גם רכב פרטי גבוה כמו זה של הנאשמת לא מסתיר את הרמזור לרכב פרטי שנמצא מאחוריו, בעיקר כשמדובר ברמזור שממוקם גבוה כדי שניתן יהיה להבחין בו (עמ' 45 + 46 ש' 23-23 + ש' 1-5 בהתאמה).

לטענת ההגנה, שזיהם את עדויות העדים שהיו במקום, עת נטל גרסה בעל פה ולא הפריד ביניהם, ענה, שלא התרשם שהם "נגד הנאשמת או בעד הרוכב, בית משפט יבחן את אמינותם. אפילו לא תחקרתי אותם בעצמי" (עמ' 38 ש' 27-31).

לא ערך מזכר נוסף על האמור בדוח הפעולה על השיחה שלו עמיהם, כאשר החקירה שלהם הייתה מאוחרת לתשואולם בזירת האירוע (עמ' 39 ש' 9-14).

מעיד לעניין מצבו הרפואי של המעורב, שאינו יודע מתי שוחרר מבית החולים, אבל יודע שהיה בטיפול ושיקום וזאת יודע מההודעות ששלח וקיבל מבת זוגו (עדת תביעה 1), שיחות ופעולות אלו לא תועדו על ידו, שכן האישה איננה "צד בתיק" (עמ' 39 + 40 ש' 29-32 + ש' 1-12 בהתאמה).

מאשר ש"סביר להניח" שהוא, כמי שטיפל בתיק החקירה, קיבל לידי את התעודות הרפואיות.

לא זוכר שהמעורב נפל בבית החולים והוצרך לטיפול C.T ראש (עמ' 46 ש' 13-28).

עונה לחוסר רלוונטיות לשאלות ההגנה בנוגע לצומת מרומזר אחר ברחוב קריניצי, שכן התאונה לא אירעה שם (עמ' 41 + 42 ש' 22-31 + ש' 1-27 בהתאמה).

לעניין עדים פוטנציאליים, העד גריגורי, מפנה לת/ 6, שם ביצע שיחת טלפון עם האזרח ונאמר לו על ידו שלא ראה

איזה אור דלק ברמזור (עמ' 42 ש' 7-13), לא יודע לומר מדוע לא עימת אותו עם דבריו כפי שאמר אותם, לכאורה לשוטר חסאן (ע"ת 2), שהגיע למקום ובאו לידי ביטוי **בת/1** (עמ' 43+44 ש' 30-31 + ש' 1-2 בהתאמה).

לגבי **2 עדים פוטנציאליים נוספים**, מודיעים שהתקשרו למד"א, מפנה לניסיונות איתור והתקשרות, כאשר טלפון של מודיע אחד היה מנותק ולגבי המודיע האחר, נענה על ידו שלא ראה את התאונה, רק חלף במקום והוא מסרב למסור את פרטיו, כפי שפירט ב- **ת/6** (עמ' 44 ש' 28-32).

לא היו במקום מצלמות אבטחה שתיעדו את התאונה, מעיד שהוא זה שבדק, אך בתיק קיים מזכר של חוקרת שמציינת שבדקה נושא זה (עמ' 47 ש' 10-19).

3. עד שהעיד בנושא תקינות הרמזורים:

עד תביעה מספר 7 - מר דורון קישון

סמנכ"ל חברת "אריאל וימזור", שמתחזקת את הרמזורים וביניהם את הצומת המדובר (עמ' 51 ש' 14-21). מעיד שבתאריך קרות התאונה, 18.11.16 לא דווח לו על אירוע של תקלה ברמזור (עמ' 52 ש' 8-13), זאת אומר לאחר ש"משך" את הנתונים מהמוקד שלו (ש' 15-17).

בחקירתו הנגדית, מציין לעניין הקבצים שהועברו למשטרה, שאלו הועברו במייל למשטרה על ידי "מישהי מעיריית רמת גן ואיה קשורה אלי" (ש' 26-27).

מבהיר את תפקיד החברה ותפקידו שלו בנוגע לעדותו: **"החברה מתחזקת מעל אלף צמתים בארץ, אני לא נמצא שם. יש לי טכנאים שמטפלים בתקנות... וזה גם לא עובר דרכי, יוצא צוות שצריך לטפל בתקלות. כך זה נסגר. מגיע לידיעתי רק אם יש תאונה ומבקשים ממני חוות דעת. במקרה זה, כמו הרבה אחרים, חתמתי על פי הנתונים שקיבלתי, כי לא היה אירוע באותו יום"**.

לעניין הבדיקה של הנתונים מסביר: **"אני בודק אישית אם היה אירוע או לא, הולך למוקד שלנו ומוציא דוח וראיתי"** (עמ' 53 ש' 2-9). אין בידיו טופס של מי שבדק בפועל את הרמזור אלא הוא פונה למוקד מקבל נתונים ועל סמך כך ממלא את הטופס (עמ' 53 ש' 10-15).

מבהיר שהרמזורים ותקינותם נבדקים **"בצורה שוטפת"** ובכל מקרה אחת לחודש, כאשר הדיווח לגבי תקלות מתקבלות מהרשות הרלוונטית, במקרה זה מעיריית רמת גן, ובמקרה זה, **נכון ליום האירוע, לא נתקבלה התראת תקלה מהרשות** (עמ' 53 ש' 16-25).

עד תביעה מספר 8, רס"ב ג'קי נמר

לבקשת התביעה ובהתנגדות ההגנה, תוקן כתב האישום על דרך הוספת עד זה, לאחר שהובהר שחומר הראיות הנוגע לעד זה כבר היה מצוי בתיק החקירה עוד לפני צילומו על ידי ההגנה, כך שלא שזו לא הופתעה מבקשה זו (עמ' 56+58).

העד הגיש דוח העתקה מכרטיס זיכרון שנמסר לו מאת הבוחן - **ת/13** (עמ' 61 ש' 10-16).

מסביר שהטופס הוא חלק בלתי נפרד מן התקליטור אליו הוא "משודך" **"שני חלקים של השלם הטופס ביחד עם התקליטור"** (עמ' 74 ש' 1-4).

לשאלות בית המשפט עונה, כי כשאומר קובץ וידאו, הכוונה שרואים תמונה וכי תפקידו לקבל את המצלמה של הבוחן ולהוריד את הקובץ על גבי מדיה דיגיטלית שזה תקליטור, יכול להיות C.D או D.V.D. במקרה זה מדובר בתקליטור שהועתק ללא עריכה או שינוי והמדיה סומנה על ידו כ **"מ"ט 2728/2016"** וכן ציין את שם הבוחן (עמ' 74 ש' 6-18).

4. עדים שהעידו לעניין חבלותיו של המעורב והטיפול בו, כאשר אשתו אף העידה לגבי מצבו בעת הזו.

עדת תביעה מס' 1, הגב' א"נ - אשת הנפגע:

העידה שביום התאונה הודיעו לה שבעלה אינו מרגיש טוב ונמצא בבית החולים. הדגישה שבעלה אינו זוכר דבר מהתאונה ושחיהם השתנו מן הקצה לקצה, כיום בעלה, המעורב אינו עובד, קיימת אצלו ירידה מבחינה קוגניטיבית, מוגבל בידו וקיים קושי בלימוד נתונים חדשים ובעיבודם, אף על פי כן, רישונו הושב לו לאחרונה והוא נעזר באמצעי עזר (תפוח נהיגה), בעמ' 8 ש' 1-19.

בחקירתה הנגדית, העידה שהנפגע, בעלה חזר להכרתו לאחר כשבועיים מקרות התאונה, אבל מצבו אינו שפיר, אינו זוכר פרטים ואירועים, אינו כשיר לדבר על התאונה עצמה (עמ' 8 ש' 21-29). הבהירה, שעל אף שהוא מעלה תמונות לרשת, שם הוא רכוב על אופנוע, הרי שמדובר בתמונות ישנות, כשהוא בעצם נהנה להיזכר בדמותו ויכולותיו קודם התאונה, כאשר היום הוא צנום ושוקל כ- 50 ק"ג. עוד שוללת את דברי ההגנה, שהנפגע נצפה כשהוא רץ בפארק, שכן מצבו הגופני אינו טוב (עמ' 9). מדגישה שהנפגע קיבל את רישונו "ממש לאחרונה" (עמ' 9 ש' 26-27).

עד תביעה מספר 9, דר' דרור סופר

רופא שטיפל במעורב, באמצעותו הוגשה תעודה רפואית **ת/14** (בניגוד לעמדת ההגנה), כאשר בחקירה נגדית העיד הרופא שחלק מן המסמך הוא בכתב ידו ובכל מקרה החתימה והחותמת הם שלו, לגבי התאריך המופיע על המסמך, כמו גם הסימון בעיגול לצד שאלות שנשאל החולה, בנוסף "סביר להניח" שהוא רשם (עמ' 63 ש' 8-19).

מסביר שאת המלל המסמך הוא איננו רושם בכתב ידו כי **"כתב ידי הוא בלתי קריא בעליל ולא ניתן להגיש אותו לשום ערכאה משפטית מבלי להתבזות. לפיכך, מי שכותב את הבקשה בכתב היד זאת העובדת הסוציאלית או**

המזכירה, מה שנשאר לי למלא בטפסים זה בדרך כלל את התאריך, לסמן את העיגולים ולחתום ... אני מכתוב לה, זה מה שאני עושה במסמכים האלה... זה מה שאני עושה ביום יום" (עמ' 65 ש' 14-21), ממשיך ומסביר, שבתקופה זו לא ניתן היה למלא את הטופס במחשב (עמ' 66 ש' 3-4).

מדגיש, שקודם שממלא את הטופס, משוחח עם החולים שלו, מתרשם מהם ומכאן ששוחח עם החולה הספציפי הזה בכל יום, הוא רואה כל חולה באופן פיזי ולא באמצעות אחרים (עמ' 66 ש' 6-28).

לשאלת הסנגור עונה, שמהמסמכים שקרא, יודע שהחולה נפל בבית החולים בעת שאושפז ונערך לו צילום C.T. ראש, ללא ממצא חבלה. לא זוכר אם הודיעו למשפחה או למישהו אחר (עמ' 67 ש' 10-24).

עד תביעה מספר 10, דר' מאיר קסטנבאום

מעיד מתוך תעודה רפואית המצויה בחומר החקירה מיום 27.12.16, הוגשה וסומנה **ת/15**, שראה את המטופל במחלקה האורתופדית בתפקידו כיועץ נויורולוג, קורא מן המסמך **"שמכיר את המטופל מייעוצים קודמים לאחר תאונת דרכים קשה עם חבלת ראש ופגיעה עצבית, היה בשיקום בתל השומר וחזר לפני כשבוע לניתוח באונה שמאל.. לדברי אשתו חזר לדבר, מזהה בני משפחה, רעד פחת, הצליח לעמוד על רגליו" לאחר בדיקה שלו והתרשמות מן המטופל מצוין בתעודה הרפואית: "שיתוף פעולה חלקי, מבצע הוראות פשוטות, מדבר מילים בודדות, מניע 4 גפיים ... ממצא פתולוגי שמראה על פגיעה במערכת העצבים המרכזית בשני הצדדים. תחושה תקינה" לסיכום מצוין באותה התעודה: "לאחר חבלת ראש קשה, סך הכל מצבו משתפר... זקוק להמשך שיקום" (עמ' 69 + עמ' 70 ש' 23-27 ו- ש' 1-10 בהתאמה).**

בחקירתו הנגדית, מבהיר להגנה, כי לפי הבדיקה שביצע בת/15, בדיקתו הקוגניטיבית של הנפגע **"אינה תקינה"** (עמ' 72 ש' 12-16), איננו יודע האם במצב זה היה יכול לענות על שאלות חקירתיות של החוקר ב"כן ולא" אם עבר ברמזור ירוק או אדום בעת התאונה (עמ' 72 ש' 27-29).

עד תביעה מספר 11 (בטעות נרשם בפרוטוקול מס' 9), דר' יהונתן גלזר

מאשר, שהמסמך שהוצג לו על ידי התביעה הוא ערך אותו, מתקבל ומסומן **ת/16**, מסביר לעניין מהות מסמך זה ונסיבות כתיבתו, שבשנת 2016 היה מתלמד במחלקה כירורגית, מחלקת טראומה, **"רוטציונר, אורח במחלקה"**, ומכוח תפקידו אז, היה עורך מסמכים, אולם לא במעמד של נוטל החלטות **"בניהול של הטיפול במטופל, קל וחומר החלטות לגבי שחרור או ייעוצים שונים.. בדרך כלל מנהל יחידת הטראומה כל מה שנרשם בהוראותיו ולפי דבריו, אין לי יד ורגל בהחלטות שנעשו כאן, שמי חתום כאן .. אני בסך הכל איגדתי אותם"** (עמ' 84 + 85).

בחקירתו הנגדית מסביר לעניין חתימתו הופיעה על המסמך, שהינה חתימה אלקטרונית וסביר להניח, שהוא הטביע את החותמת שלו ולא אחר (עמ' 85 + 86 ש' 21-29 ו- ש' 1-2 בהתאמה). החתימה נחתמה ביום 19.12.16 בשעה 07:20, כמו כן, מסביר פעם אחר פעם להגנה כי כל ההחלטות שנרשמו ונערכו על ידיו ניתנו על ידי רופאים שבדקו

ונתנו ייעוצים לחולה ולא על ידיו (עמ' 86-87).

עד תביעה מספר 12 (בטעות נרשם 10), דר' פביאן גרסטנהאבר

מעיד לגבי מסמך שהוצג לו וכותרתו "סיכום ביניים", שחלקו הוא רשם וחלקו ערך, מסכים שחתימתו נמצאת בתחתית המסמך, בהמשך מסתייג מדבריו ומציין שאינו יודע אם ערך את המסמך, אינו יודע איזה חלק רשם ואינו יודע לומר דבר על המסמך, למעט העובדה שחתימתו בתחתית הדף, לפיכך המסמך לא התקבל (עמ' 90 + 91 ש' 27-29 ו- ש' 1-4 ההתאמה).

עדת תביעה מספר 13 (בטעות נרשם 11), הגב' קים שמר

קלינאית תקשורת ומייעצת בתחום זה, שעבדה בבית החולים, שם אושפז המעורב. מאשרת לגבי המסמך שהוצג לעיונה, על ידי המאשימה, שתוכנו הוא ייעוץ שהיא נתנה וכתבה, כאשר המסמך חתום "**חתימה של מחשב**" ולא ידנית (עמ' 93 ש' 1-5). המסמך הוגש וסומן **17/ת**.

בחקירתה הנגדית, מסבירה שהחולה היה זקוק לקלינאי תקשורת להערכת פגיעה, כאשר את המידע לגביו ולגבי הפגיעה שלו, "**דולה**" מהמחשב. מעידה על אופן פעולתה בעבודתה, כאשר במקרה זה ב- 4.12.16 בשעה 13:01, המסמך אותו ערכה וכתבה נחתם במחשב. משמע, כך לפי עדותה, באותו היום ניגשה למחלקה בו נמצא המטופל, "**בודקת .. מזינה למחשב ומה שהזנתי עובר לצוות הרפואי, שהוא זימן את הייעוץ**" (עמ' 94 ש' 1-19).

לגבי "תולדות המחלה" במסמך שהוגש, זהו מידע שמתקבל מגורם אחר והיא בודקת האם זה תואם את הייעוץ שנותנת. למרות שאינה רופאה, לאחר שקוראת פרק זה, יודעת למה לצפות מבחינה קלינית אצל המטופל (עמ' 95 ש' 1-5).

לעניין המטופל בתיק זה, כשהגיעה אליו למחלקה הוא היה "**ישוב בכיסא, ראש שמוט לשמאל, אינו מגיב בקביעות לפניות**", זאת אומרת, "**ששיתוף הפעולה מוגבל ואני לא רואה שהיה עם מה לעבוד**" (עמ' 95 ש' 11-16). לעניין חוסר שיתוף הפעולה מסבירה, ש"**אפשר לראות שמציעים לו מזון, המזון נשאר בחלל הפה, הוא לא יודע להחזיק מים בתוך הפה, זה תמונה קלינית שמתאימה לפגוע ראש..**" (עמ' 95 ש' 24-27). מדגישה שהרשום במסמך אותו כתבה וערכה (ת/17), עולה בקנה אחד עם הבדיקה שעשה דר' קסטנבאום (עמ' 96 ש' 1-4).

לא זוכרת את המקרה, אבל "**אני זאת שכתבתי את הייעוץ**", למרות שנכחה מתלמדת "**לא נראה לי שהיא כתבה**" (עמ' 96 ש' 29-32).

ב. ראיות ההגנה

גרסת הנאשמת ניתנה במועד קרות התאונה בבית החולים, לאחר פינוייה (ת/2) ובבית המשפט בעדותה בפניי כדלקמן:

בחקירתה הראשית העידה, שבאותו היום, בעת שחזרה מן העבודה, בשעה 11:00 לערך, נסעה ברחוב רש"י, ראתה שהרמזור דולק באור האדום, האטה ועצרה, כשהיא בנתיב הימני מבין שני נתיבים לפנייה שמאלה, ולאחר מספר שניות, כשהאור התחלף לירוק, התחילה בנסיעה (עמ' 101 ש' 20-24).

ציינה שבצומת, מצד שמאל, יש מבנה שמסתיר מעט את שדה הראייה ולכן נסעה לאט, כאשר מיד עם תחילת נסיעתה ראתה **"רוכב אופנוע כשהוא שועט במהירות רבה מבין הרכבים לעברי"**, חשבה שהוא רואה אותה, כפי שהיא רואה אותו ורק כשהבינה שהוא נוסע מהר ולא עומד לעצור, בלמה את הרכב ורוכב האופנוע נכנס והתנגש בה (עמ' 101 ש' 24-28). בהמשך ובעוד היא נותרת ישובה ברכבה, מעידה, שמישהי נכנסה לתוך הרכב שלה, שטפה לה את הפנים ואמרה לה **שהיא לא אשמה** (עמ' 101 ו-102, ש' 29-30 וש' 1-2).

עוד מתארת את מצבה הנפשי, הטראומה שעברה בעקבות אותו אירוע, ההבנה שהיא עצמה יכולה הייתה להיפגע וההשפעה שהיה לאירוע זה על כל תחום בחייה.

בחקירתה הנגדית ולעניין אותה אישה שאמרה לה שאינה אשמה, נשאלה מדוע לא ציינה עובדה זו בעדותה בפני החוקר, אלא מעלה זאת רק כעת, עונה, שלא היה לה צל של ספק שאינה אשמה ולא היו לה הפרטים ולאחר מכן אומרת **"יכול להיות שעשיתי טעות... חשבתי שזה לא רלוונטי"** (עמ' 104 ש' 10-14).

הנאשמת מעידה, שהיא מכירה את הצומת ומזה 6 שנים שהיא נוהגת בדרכה הלך וחזור מן העבודה, שמכירה את הרמזור ועל פניו הוא נראה תקין, שכן הייתה תחלופה של האורות ברמזור (עמ' 105 ש' 18-20).

שוללת את האפשרות שדעתה הוסחה על ידי מכשיר הטלפון, ציינה שניהלה שיחה עם חבר של המשפחה בסמוך לפני קרות האירוע **"אני חייגתי אליו, החלפנו מספר מילים, הייתי צלולה וערנית"** ומדגישה "השיחה הסתיימה לפני שקרתה התאונה", לא יודעת כמה זמן ארכה השיחה, יודעת שהייתה קצרה ושלא נמשכה אל תוך הצומת (עמ' 107 ש' 1-18).

לא הבחינה בכלי רכב אשר נסעו בכיוון נסיעתה ולצידה השמאלי ואף לא הבחינה בכלי רכב נוספים שנסעו בכיוון נסיעתו של רוכב האופנוע, אלא הוא לבדו.

לשאלות חוזרות ונשנות של התובע בדבר אותה "גלישה" לתוך הצומת, כנהיגה שאיננה מאפיינת מי שלו האור האדום ברמזור, ענתה: **"היה לי ברור שזה ירוק ואני יכולה לנסוע. נסעתי בתחושה של בטחון .. היו רכבים ברמזור, הוא יצא במהירות אדירה מבין הרכבים"** (עמ' 109 ש' 9-13). מעריכה שהרוכב נסע במרחק של 100-120 מטרים (מבחינת מרחק ואיננה יודעת להעריך את מהירותו. לא יודעת לומר מאיזה נתיב הגיע רוכב האופנוע, אלא מעריכה על פי מיקומה שלה בתוך הצומת.

בהשוואה לעדותה שמסרה בבית החולים ובסמוך לקרות התאונה (ת/2), חזרה על דבריה שהחלה את נסיעתה כשהרמזור התחלף לאור הירוק, ושרוכב האופנוע יצא מבין המכוניות בנסיעה מהירה, עדיין יש הבדלים בהדגשים שנתנה לגבי מהירות נסיעת הרכב, כאשר בעדותה בבית המשפט השתמשה לא אחת בתיאור "שעט במהירות" וכן הוסיפה שתי עובדות ששמען לא הא בא אותה הראייה והן, העובדה שהייתה במקום אישה שאמרה לה שהיא לא אשמה, וזאת כשנשאלה באופן ספציפי האם יש לה עדים ועובדה נוספת והיא שהייתה לה הפרעה בשדה הראייה בצומת (בדמות מבנה).

עד תביעה מספר 5 - רס"ר יריב ליכטנשטיין

גבה את הודעת הנאשמת - הוגשה וסומנה ת/2

בחקירה נגדית, העיד שחקר את הנאשמת בבית החולים תל השומר והחשיד אותה בכך שנכנסה לצומת בנהיגה רצופה, כשהרמזור דלק אור אדום ואילו גרסתה הייתה, **שעמדה ברמזור כשהאור האדום דלק ורק כשהתחלף לירוק, החלה בנסיעה** (עמ' 28 ש' 19-32). מדגיש, כי לאור החשד, הרי שהאמור בת/2 בש' 56 (שהנאשמת עברה את הצומת באור הירוק), הוא טעות קולמוס (עמ' 29 ש' 15-16).

ג. דיון והכרעה

ההגנה טוענת למחדלים רבים בניהול תיק זה, המחדל הראשון והמשמעותי הוא אי נטילת גרסה מאת רוכב האופנוע גם לאחר מספר חודשים, כמו כן, לדעתה לא נעשו פעולות משמעותיות וחשובות שפגעו פגיעה קשה בחקירת האירוע ולכן יש להוסיף את עדויות עדי הראייה שעדויותיהם שונות האחת מן השנייה כאשר אלו "תושאלו" בשטח ועדותם "זוהמה". אתייחס לטענות ההגנה תוך קביעת ממצאים מן הראיות שהוצגו ונפרסו בפני וכפי שעמדתי עליהם קודם לכן בהחלטה זו.

העדר גרסת המעורב

הנפגע, רוכב האופנוע נפגע קשה, פונה בהיותו חסר הכרה והונשם כשחבלותיו מאופיינות גם בחבלת ראש קשה (עניין זה עולה מן התעודות הרפואיות ומעדות הרופאים), כך שניתן להבין מדוע גרסה זו לא נלקחה בסמוך לאירוע התאונה, עדיין, לא ברור מדוע לא היו ניסיונות לבצע זאת לאחר תקופה שהנפגע היה מאושפז ולאחר שחזר להכרתו.

הבוחן טולדנו מציין שהיה בקשר עם אשת הנפגע לצורך כך ונאמר לו על ידה שהוא אינו כשיר. בעניין זה, יש להביע את מורת רוח על התנהלות זו, שכן אשת הנפגע אינה רופאה ויש צורך ממשי להגיע לבית החולים או לכל מוסד שיקומי, שם היה על מנת לעמוד על כך ואף לנסות ולברר את מצבו הרפואי עם הגורמים הרפואיים במקום.

בוודאי היה צורך בתיעוד אותן הודעות או שיחות עם אשת הנפגע, כולל תאריכים ושעות על מנת לאמת זאת,

שכן בחלוקת זמן כה רב הזיכרון הולך ומתעמעם.

עדיין, בעניין זה אומר, כי על פי התעודות הרפואיות, לאחר יותר משבוע, הנפגע אמנם היה בהכרה, אולם מצבו לא היה שפיר, דיבר מילים מועטות והתקשה בפעולות פשוטות ויומיומיות, ובכל זאת, אין בכך כדי להוציא את ידי החקירות שלא לבצע ולתעד פעולות של ניסיונות לדובב אותו ולקבל את גרסתו.

בנושא זה יש להביע את מורת הרוח אף מרמיזות ההגנה כי מדובר בקשר לא הגון בין הבוחן לאשת הנפגע ובקשות חוזרות ונשנות לקבל צו לצורך כך, כאשר אין כל ביסוס לחשדות אלו, כשבסופו של דבר ועל אף שניתנה הזדמנות להגנה להגיש בקשה הנסמכת על יתדות ממשיים, לא עשתה כך.

מכיוון שכך, אבחן, לטובת הנאשמת אף את האפשרות (הבלתי סבירה לטעמי), שהייתה תקלה ברמזור והנפגע אף הוא נסע כאשר בכיוונו דלק האור האדום, שהרי גם אז, אין בזה כדי להוציא את הנאשמת ידי חובתה מציות לאור האדום שדלק בכיוון נסיעתה, אלא אך ורק יש בכך כדי להשפיע על אחריותה בהינתן אחריות תורמת של הנהג המעורב.

עדויות עדי הראייה-

כפי שפורט לעיל, מדובר בבני זוג, שנסעו מיד ובסמוך לאחר רכב הנאשמת במרחק של כ- 2 מטרים ושניהם העידו באופן ברור שראו שברמזור דלק האור האדום עצרו את מכוניתם (עד תביעה מס' 3 נהג) ונדהמו לראות שהרכב של הנאשמת ממשיך בנהיגה אל תוך הצומת ואף חזו בהתרחשות התאונה עצמה.

העדויות אינן זהות לחלוטין, ע"ת 2, הגב' פוקס לא הבחינה שהנאשמת עצרה את מכוניתה לחלוטין, אלא המשיכה בגלישה אל תוך הצומת, כשברמזור דלק האור האדום ואילו ע"ת 3, דימישטיין, ציין באופן ברור שהבחין כי רכב הנאשמת עצר עצירה מוחלטת ואז החל בנסיעה אל תוך הצומת, כאשר ברמזור דלק עדיין האור האדום.

אינני מסכימה עם הסנגור, שעניין זה ממוטט את עדויותיהם של השניים, בעיקר כאשר מדובר בשניים שתפקידם בעת הנהיגה היה שונה, האחד נהג והעדה האחרת - נוסעת וייתכן כי ראו שני מקטעים שונים של האירוע ובכל מקרה, ברור שאין ביניהם כל מחלוקת שבעוד הרמזור דלק באור האדום רכב הנאשמת המשיך בנסיעה איטית לתוך הצומת.

ע"ת 3, אף העיד שלאחר שראה את התנהגות הנהג שהיה לפניו - הנאשמת, שב ובחן את האור ברמזור על מנת להיות בטוח בסיטואציה שהוא מבחין ולברר אותה, ואכן הבחין שהנאשמת נוהגת בעוד האור ברמזור דלק אדום.

שניהם מתארים את **אופן הנהיגה של הנאשמת** (גלישה איטית), את **כיווני הנסיעה** של הנאשמת והמעורב, את **מקום עמידתה ועמידתם, נתיבי הנסיעה** וכן את **מיקום התאונה בצומת**.

האמנתי לעדויות עדים אלו באופן מלא, לא מצאתי שקיימות סתירות או חלקים בעדותיהם שמעלות תמיהות וסימני שאלה ועדותם, לחוד וביחד נתנה תמונה מלאה על שאירע בצומת, כאשר לכל אלה יש להוסיף שמדובר בשני עדים אובייקטיביים, שאין להם כל עילה לומר דבר שקר ואף נותרו במקום התאונה על מנת לתת את עדותם וגרסתם ולעזור הן למעורבים (רופאים במקצועם) והן למשטרה (בניגוד לעד אחר, כפי שiorחב בהמשך).

בחנתי את האפשרות, שאולי טעו, אולם העובדה שמדובר בשני עדים, ששניהם היו בטוחים במה שראו ואף תמיהו על כך, כשאחד מהם שב ובדק את עובדת האור שדלק ברמזור, נראה לי כי אפשרות זו קטנה מאוד, עד שאינה קיימת ולפיכך קיבלתי עדותם של אלו באופן מלא.

לענין אמינות ומהימנות העדויות של העדים אומר כי, משקלן של העדויות ומהימנותם של העדים נתונים לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית. בית-המשפט מכריע בעניין זה **"על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט"**. (ר' סע' 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש]) "אותות האמת" - אינם אך ורק "אותות וסימנים" הבאים לכלל ביטוי בהתנהגותו של העד על דוכן העדים. משמעותו של המושג הינה רחבה ע"פ 406/78 בשירי נ' מ"י פד"י לד(3) 393, 436).

"עיקר הכוונה למסקנות אותן ניתן להסיק ממכלול הנתונים העובדתיים, ומן ההסברים לסוגיהם, הנפרשים לפני בית המשפט והמאמתים או סותרים גרסתיו של העד".

בע"פ 9494/80, שוהמי נגד מדינת ישראל, פד"י לה (4) 70, נפסק לענין זה כי: **"למותר להוסיף כי הביטוי 'אותות האמת שנתגלו במהלך המשפט' אינו מתייחס דווקא לסימנים העולים מפניו ותנועותיו של העד בזמן מתן העדות אלא מתייחסים לתהליך ההשוואה של הדברים שהושמעו על ידי העד עם ראיות אחרות או בחינתן על פי ההיגיון וניסיון החיים העומד לבית המשפט לעזר בעת שהוא מתמודד עם הראיות המחייבות סינון המסייעות להכרעה בין הגרסאות"**.

תהליך בדיקת הראיות איננו אקט אוטומטי של מיון על פי סיווג כללי של הראיה, אלא **בחינה מושכלת של תוכן הדברים**. כך ניתן לדלות מתוך עדות דברים המתקשרים עם ראיות אחרות ומחזקים אותן. (ר': י. קדמי, **"על הראיות - הדין בראי הפסיקה"**, מהדורת 2003, בעמ' 1594).

עדי ראיה נוספים שלא נחקרו:

בעניין זה, אני מסכימה שהחקירה לא הייתה ממצה וניתן היה לנסות ולברר עד תום את העובדות ואפרט: שני מודיעים שהתקשרו לדווח על התאונה, כאשר אחד מהם, בעל מס' טלפון, כפי שמצוין בת/1, ניתק ללא שמסר את פרטיו והאחר מסר את פרטיו.

לגביהם, **בת/5**, מזכר שרשם הבוחן טולדנו לגבי שני אלו וניסיונות האיתור ביום 19.11.16 נרשם:

עמוד 15

"מודיע ראשון .. הטלפון מנותק במספר שעות שונות שניסיתי" ובהמשך של אותו מזכר ובתחתית הדף נרשם, כי נעשו עוד מספר ניסיונות לאתר עד זה ביום 1.12.16 "הטלפון מנותק".

לגבי העד האחר, נרשם במזכר זה: **"מודיע שני .. ענה לי אדם שסרב להזדהות ומסר כי הוא לא ראה את התאונה, עבר במקום והבחין שקרתה תאונה והתקשר למד"א"**.

עד שנכח במקום האירוע, בעת שהגיע עד התביעה **מס' 4 חסאן**, ועל פי הדוח שמילא **ת/1** רשם את פרטיו של העד, גריגורי אמדוסקי (ואף ת.ז), וציין שזה אמר **"כי ראה את התאונה, הוא נסע על ז'בוטינסקי למערב, הוא חושב שהתאונה קרתה בזמן חילוף הרמזורים"**, דהיינו, מדובר ברוכב אופנוע שנסע בכיוון נסיעת הנפגע וראה את התאונה.

בעניין זה היפנה הבוחן טולדנו לניסיונות לקבל את גרסתו וזו מופיעה **בת/6** שנערך ביום 1.12.16 ותוכנו: **"היום בשעה 09:10 התקשרתי לעד המופיע בדוח הפעולה שמו גריגורי אמדוסקי טל... לדבריו נסע על ז'בוטינסקי למערב והיה במרחק של כ- 40 מ' מהתאונה, לדבריו לא יכול לומר מה היה האור ברמזור בכיוון נסיעת האופנוע מאחר ולא ראה מה היה האור בזמן התאונה, לא הסתכל לרמזור"**.

נכון הוא, שניתן היה לבצע פעולות נוספות, כגון לזמן את העד גריגורי לתחנה, אולם, לא ראיתי שעדותו שונה במהותה מזו שאמר בשעת התאונה, שם אמר שראה את התאונה וחושב שקרתה בעת חילוף האורות ואילו על פי הרשום ב- **ת/6**, הבהיר שהיה רחוק מהצומת, כ- 40 מטרים ובזמן אמת לא ראה את הרמזור אלא, רק לאחר שהבין שהתרחשה תאונה, לכן לא יכול להיות בטוח באמירתו.

בכל מקרה, לא ניתן לומר שהייתה התעלמות מהימצאות העדים וקיימת אינדיקציה לגבי כל אחד ואחד מהם.

תקינות הרמזור בעת התאונה

תוכנית הרמזורים הוגשה וסומנה **ת/9**, זאת לאור העובדה שבמסך זה נרשמו הערות של הבוחן, כשהתייחס לתוכן האמור, ואולם כבר בהחלטתי זו, ציינתי את הסתייגות ההגנה וקיבלתי את המסמך בכפוף להעדת העד הרלוונטי אשר יעיד על אמיתות ותוכן האמור במסמך.

העד בנושא זה שהובא על ידי התביעה (ע"ת 7) דורון קישון, לא ידע לומר דבר על תוכנית זו , לפיכך, למעט האמור בשורות אותן רשם הבוחן בכתב ידו, **אינני יכולה ליתן כל משקל לתוכן האמור בהיעדר עד אשר יבהיר את הקשר והתוכן ומכאן הערות הבוחן על פני אותה התוכנית המתייחסות אליה, הוא נמוך ולא ניתן ללמוד דבר מכך.**

מאידך, העד קישון שהעיד בפניי ציין שהוא אחראי בחברה שתפקידה לדאוג לתקינות הרמזורים ומתעדכנת בגין כל תקלה, בעיקר הבהיר שכאשר אמור לתת את חוות דעתו לעניין התקינות, הוא זה אשר דולה את הנתונים מהמחשב וכך עשה במקרה זה ואין כל מידע לגבי תקלה שאירעה בצומת.

נכון הוא שאם, לא דווח על תקלה, הרי שהמידע אינו נמצא, ואולם, ברי הוא שמקום שקיימת תקלה זו תדווח לגורם המתאים, לצורך תיקון וחזרה לשגרה.

בעניין זה אומר, כי על פי הפסיקה, האחראי עלה מחלקה, יכול להעיד על הפעולות שנעשות באופן רגיל, אלא אם כן יש טענה שאינה טענה בעלמא, ובמקרה זה לא מצאתי, ואף לא שביב ראייה, שהיתה תקלה כלשהי בתקינות הרמזור.

חבלות הנפגע

בעניין זה הוגשו מספר תעודות רפואיות ולבקשת ההגנה העידו כל הרופאים, כאשר לא מצאתי שבנפילתו של הנפגע, מאוחר לתאונה, ובבית החולים היה כדי לשנות את הממצאים כפי שתועדו ביום התאונה, דהיינו כפי שמופיעות בכתב האישום, לכך יש להוסיף שבדיקה שנערכה בעקבות נפילה זו העלתה שאין ממצאים.

החבלות המתוארות עולות בקנה אחד עם תיאור התאונה, עם עדות עדי הראייה, שהנפגע נכנס עם האופנוע בצדו השמאלי קדמי של מכונית הנאשמת, כאשר ראשו נחבט בקורת הרכב, על פי דברי הבוחן ואכן כך נמצא הנפגע **"כשהוא שוען על הרכב"**.

האבחונים של הרופאים, הייעוצים שלהם ושל יועצת השיקום, מתאימים לפגיעת ראש וחבלה.

כאן אומר, כי לא הבנתי את התנהלות ההגנה בעניין זה, שכן אין מדובר בתביעת נזיקין ובענייננו, אין צורך לבחון לעומק את הפגיעה ומשמעותה להמשך חייו באופן מדוקדק, אלא אך ורק לקבוע לעניין החבלה, אופייה והאם הינה תולדה של התאונה וזאת ניתן לראות באופן ברור מן המסמכים שהוגשו.

שדה הראייה

ההגנה טענה טענות רבות בעניין זה ולא ירדתי לעומקן, כפי שצוין מדובר בצומת בעל 2 רמזורים לפנייה שמאלה, כאשר עדי הראייה ציינו במפורש שראו את הרמזורים. הבוחן שביצע בדיקה של שדה הראייה, ציין **שניתן לראות בבירור את התמרור בצומת 40 מטרים קודם קו העצירה** ובכל מקרה, הסיטואציה בענייננו איננה מגעת לצורך כך. **התאונה הייתה בסמוך לצומת, כאשר הנאשמת עצרה (כנראה), ואז המשיכה אל תוך הצומת, כך ששדה ראייה מרוחק יותר אינו רלוונטי.**

אומר, שהאמנתי לנאשמת שלדעתה עברה את הרמזור בהתחלף האור לירוק ועניין זה אף עולה מהעובדה שעצרה את רכבה ולא התעלמה מהאור האדום ואולם, ייתכן שבהיסח הדעת טעתה לחשוב שהאור התחלף (ייתכן שבהתחלף האור לכיוון נסיעה אחר), ונהגה אל תוככי הצומת, שם קרתה התאונה, אולם בבוחני את עדותה זו אל מול עדויות 2 העדים האחרים אשר חזרו ובדקו עצמם לאחר שתמחו על מעשיה של הנהגת, הרי שאין לי אלא לקבוע שעדותם עדיפה וטובה על זו של הנאשמת.

מחדלי החקירה

לעניין מחדלי חקירה אפנה ל: ע"פ 4384/93 מליקר, ע"פ 7443/06 ארקה: **"מחדל חקירה פירוש, כי עקב רשלנותן של רשויות התביעה (לרבות רשויות החקירה), אבדה ראיה בעלת פוטנציאל מזכה, או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה אשר היה עשוי להועיל להגנת הנאשם. הלכה היא, כי מחדל חקירה נזקף לחובתה של התביעה. פירושו של דבר, כי מיוחס משקל מסוים לאפשרות שאילו היו מתרחשים הדברים אחרת - ראיה היתה מושגת .. היתה בפנינו הוכחה המחזקת את גרסת הנאשם"**

עדיין, קיומו של מחדל, כשלעצמו, אינו מוביל מניה וביה לזיכוי נאשם ונדרשת בדיקה פרטנית של התשתית הראייתית בתיק ובחינת משקל המחדל האם מגיע לידי יצירת ספק סביר (ע"פ 10735/04 גולדמן, ע"פ 10596/03 בשירוב ועוד).

ועוד בע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל נדונה השאלה ונקבע כי בית המשפט צריך לבחון זאת באופן הבא: **"השאלה שעל בית המשפט להציב היא, האם מחדלה של המשטרה... הוא כה חמור, עד שקיים מקום לחשש כי הגנתו של המערער קופחה כיוון שנתקשתה להתמודד כראוי עם חומר הראיות המדבר נגדו (קרי: להותיר ספק לפחות בכוחו של חומר זה לבסס הרשעתו), או להוכיח גרסתו שלו (במידה המוטלת עליו)..."**

בעניין זה, יש להבחין בין מחדל חקירתי למיצוי הליכי חקירה, שכן אין השאלה היא האם היה אפשר וראוי לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר ויש לבחון את היחס בין הפגם לבין האפשרות שהראייה הייתה מביאה לאפשרות שינוי בתוצאות המשפט.

כן אפנה לע"פ 5019 דביר חליוה נ' מדינת ישראל, שם נתקבלה עמדת שופט המיעוט, כאשר סוגייה זו נדונה ונקבע: **"התביעה איננה חייבת להציג בפני בית המשפט את "הראייה המקסימאלית", אלא את הראייה המספקת, ואם אכן הוצגו בפני בית המשפט ראיות המספיקות להרשעה- קרי כאלה המבססות את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר- אין זה משנה האם היתה המאשימה יכולה להשיג ראיה "טובה" מזאת שהוצגה לבסוף".**

לסיכום לעניין מחדלי חקירה

כפי שהתייחסתי, אכן בתיק זה היו מחדלי חקירה ולא מעטים ואולם, לא מצאתי שהיה בהם כדי לפגוע בשדרת הראיות המשמעותית, כאשר בסופו של יום מדובר בתאונה בתוך צומת והראייה המשמעותית היא האם יש עדים נוספים המחזקים או מחלישים את אחת הגרסאות, כפי שיש בענייננו.

ד. סוף דבר

הראיות בתיק זה סובבות סביב 2 עדי ראיה אשר נהגו ברכב אחד מאחורי רכבה של הנאשמת והעידו באופן ברור וחד משמעי, כי רכב הנאשמת נכנס אל תוך הצומת בנסיעה איטית, גלישה כאשר הביעו את תמיהתם ואף שבו ובחנו את

האור אשר דלק ברמזור.

אין מדובר בעדי תביעה מעוניינים, אלא בעוברי אורח אשר נקלעו לאותו האירוע, עצרו את רכבם והושיטו עזרה למעורבים ובכלל כך אף לנאשמת ואינני רואה כל טעם או הסבר ליתן עדות שקר, כפי שניסתה ההגנה להצביע ולהציע בין השערותיה הרבות.

נכון הוא, שתקינות הרמזורים לא הוכחה בפניי באמצעות מסמכים שהציג בפניי העד קישון, אולם מאידך, כפי שצינתי, ניתן לקבוע זאת, מאותה העדות שנתן, הן מן העובדה שלא נמסרה תלונה בגין תקלה על ידי הגוף המוסמך והן על פי העדות של אותו העד, שבאופן קבוע הרמזורים מתוחזקים באופן רציף ושיטתי ולא מצאתי שיש ראייה המצביעה ההפך.

וכחיזוק לכך, איני יכולה להתעלם מכך, שאין ולו רכב אחד אשר החל בנהיגה ביחד עם נהיגת הנאשמת ומכיוונה וזאת כאשר היא עצמה מעידה שנסעה באיטיות אל תוך הצומת.

יתירה מכך, גם אם אניח לטובתה של הנאשמת שהרמזור לא פעל כתיקנו, ולשני המעורבים דלק האור האדום ברמזור, גם אז היא איננה חפה מאשמה והיה עליה לנהוג תוך מתן תשומת לב מרבית ובוודאי לא להיכנס לצומת.

כפי שצינתי לעיל, גם אם אקבל את גרסת הנאשמת, הרי שלכל היותר אקבע שמדובר בעדות שבה היא מאמינה שכך הייתה המציאות בעיניה, אולם, לטעמי, מדובר בטעות במצב הדברים אותם ראתה ובעצם טעתה לחשוב כי האור דלק ברמזור הוא ירוק ולא נתנה תשומת לב מרבית, כשדעתה הוסחה מטעם שאיננו ידוע לי.

העובדה שגרסת המעורב איננה בנמצא, מקשה אמנם לקבוע ממצאים, אולם, לאור עדות עדי התביעה והעובדה שכל פרט שאיננו בנמצא, יזקף לטובת הנאשמת, עדיין ניתן לקבוע את הממצא על פי הדיון לעיל, שהנאשמת היא זו אשר נכנסה עם רכבה בנסיעה אל תוך הצומת ובניגוד לאור האדום שדלק. בעניין זה אפנה למקרים שגרסת מעורב אינה בנמצא ועדיין עניין זה איננו מונע מבית המפשט לקבוע ממצאים על סמך ראיות קיימות.

עוד לעניין אופי הפגיעות של המעורב וחומרתן, הרי שעל פי הראיות הרבות שהוצגו לי, המאשימה הוכיחה, גם בנקודה זו מעבר לספק סביר, כי הרוכב נפגע פגיעת ראש קשה (עניין זה עולה מעדויות ומסמכי הרופאים, אך גם עולה מעדות עדי הראייה אשר תיארו את אופן הפגיעה של המעורב), כאשר לעניין אותה נפילה של המעורב בבית החולים, אפנה לניתוח לעיל ולעובדה שאינני צריכה לקבוע את עומק הנזק בהליך זה אלא רק לקבוע כי מדובר בחבלות קשות, כפי שתוארו בכתב האישום.

כך או כך, לא נותר בליבי ספק, כי הנאשמת היא זו אשר לא צייתה לרמזור אשר דלק באור האדום, נכנסה לצומת בקלות ראש וללא שנתנה תשומת לב לאמור ופגעה ברוכב האופנוע, אשר לו הייתה זכות הכניסה לצומת ואני מרשיעה אותה בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, במעמד הצדדים